

Μαθήματα Πίστης, Αγώνα και Ζωής από μια 88χρονη - Αληθινό Περιστατικό

/ [Γενικά Θέματα](#)

Απρίλιος και η φύση σιγά - σιγά ξυπνά από το χειμερινό λήθαργο. Το βλέπεις γύρω σου, το μυρίζεσαι εισπνέοντας τον καθαρό αέρα ανακατεμένο με τη γύρη των λουλουδιών, τα μεθυστικά αρώματα των κήπων και την διαρκή κινητικότητα των ζώων, που συναισθάνονται την αλλαγή του καιρού.

Όλα δείχνουν να αναγεννώνται. Όλα; Όχι! Η δύσμοιρη Πατρίδα μας, συνεχίζει να υποφέρει στο ζυγό της οικονομικής - και όχι μόνο - κρίσης: Σε όσες «αγορές» και να βγουν, όσα «πλεονάσματα» και να μοιράσουν **οι απατεώνες του κόσμου τούτου**, δεν καταφέρνουν να πείσουν τον πολύπαθο λαό αυτής της ευλογημένης χώρας πως ναι, έφυγε η βαρυχειμωνιά και έφτασε η γλυκιά Άνοιξη!

Μ' αυτές τις σκέψεις ανηφορίζω σε ιστορικό Μοναστήρι της Στερεάς Ελλάδας, που βρίσκεται λίγο έξω από τη Λαμία. Το υψόμετρο, η πυκνή βλάστηση και το γενικότερο κλίμα εδώ, μακριά από την πολύβουη Αθήνα, ξυπνούν μέσα σου την ελπίδα. Την ανθρωπιά, μαζί με άλλες τέτοιες χαμένες έννοιες, **που ξεχάσαμε ηθελημένα ονομάζοντας αργότερα αυτή την ολέθρια λήθη ως «κρίση».**

Έξω από τη Μονή, συναντώ μια γιαγιούλα μαυροφορεμένη, από αυτές που θά' λεγες πως δεν υπάρχουν πια, πως χάθηκαν μαζί με μια άλλη Ελλάδα που εξαφανίστηκε. Κι όμως! Κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο, η γριά αυτή προσπαθεί να βγάλει τα προς το ζην πουλώντας χόρτα που μάζεψε η ίδια, στους προσκυνητές.

Πιάνω ψιλή κουβέντα μαζί της.

«Πόσο χρονών είσαι, γιαγιά;»

«Ογδόντα οχτώ γιε μου», απαντά.

«Και μαζεύεις τα χόρτα αυτά μονάχη σου; Δεν φοβάσαι; Δεν κουράζεσαι;», επιμένω αδιάκριτα.

«Πώς να ζήσω, παιδί μου, έτσι που μας έκαναν; Κάπως πρέπει να δουλέψω κι εγώ», απαντά με απόλυτη φυσικότητα. **Ποιος ξέρει τι πενιχρή σύνταξη θα παίρνει.**

«Εσείς οι νέοι», συνεχίζει ακάθεκτη, «να δουλέψετε κι εσείς όπως πρέπει».

Αυτό μοιάζει όχι τόσο με παράκληση, όσο με προσταγή μιας μάνας που ενδιαφέρεται για τα παιδιά της.

Συνεχίζει την κουβέντα με τον πατέρα μου. Τη ρωτάω αν μπορώ να την φωτογραφήσω. Δέχεται με κάποια συστολή.

Ο φακός καταγράφει παραπάνω από χίλιες λέξεις: Ένα πρόσωπο κουρασμένο, αλλά καθαρό. Πονεμένο ίσως, μα φωτεινό. Με τις ζάρες των 88...Μαίων, αλλά με βλέμμα μικρού παιδιού. Με όρεξη για ζωή και δημιουργία που ίσως δεν έχουμε εμείς οι νέοι.

Έχουμε αργήσει και πρέπει να φύγουμε. Η γιαγιούλα μας αποχαιρετά με χίλιες δυο ευχές. «Ο Θεός να σας ξαναφέρει εδώ πάνω», επαναλαμβάνει. Της κάνουμε μια τελευταία ερώτηση:

«Πώς θα πας στο σπίτι σου, γιαγιά; Μένεις εδώ κοντά;»

«Ναι, σ' ένα χωριό παρακάτω. Με τα πόδια θα πάω...»

Πράγματι, το χωριουδάκι ήταν 2-3 χιλιόμετρα κατηφόρα. Την ανηφόρα όμως πως την ανέβηκε;

Πώς άνθρωποι αυτής της ηλικίας παλεύουν και αγωνίζονται, έστω για τα καθημερινά τους πράγματα; Και πώς οι νεότεροι, δείχνουμε να έχουμε συμβιβαστεί με την υπάρχουσα κατάσταση και δεν σηκωνόμαστε από τις καρέκλες μας όχι...χόρτα να πάμε να μαζέψουμε, αλλά ούτε δυο βήματα να κάνουμε προς τα εμπρός;

Μ' αυτές τις σκέψεις κατηφορίζουμε προς την Λαμία. Μέσα μου, μια πρόταση επαναλαμβάνεται μονότονα:

«Σ' ευχαριστούμε γιαγιά, γι' αυτό το καλό μάθημα που μας έδωσες».

Ένα μάθημα Πίστης, Ελπίδας και Αγώνα...!

Γράφει ο Δημήτρης Σωτηρόπουλος

Πηγή: hellas-orthodoxy.blogspot.gr